Schisme trecute, schisme prezente

Schisma este definită ca fiind ,,separarea formală a unui grup de credincioşi de comunitatea religioasă căreia îi aparţine; sciziune''. Biserica cea sfântă a lui Hristos s-a confruntat în numeroase rânduri cu acest fenomen. Cea mai mare şi mai dureroasă schismă s-a produs în anul 1054, când apusenii, contaminaţi de erezia numită Filioque, dar şi de alte rătăciri şi abateri de la Dreapta Credinţă, s-au separat de Biserică. La 16 iulie a acelui an, trufaşul cardinal Humbert, venit de la Roma, a intrat în biserica Sfânta Sofia din Constantinopol şi a depus actul de anatemizare şi excomunicare a Răsăritului Ortodox, apoi a părăsit în grabă oraşul. La 24 iulie, Patriarhul ecumenic Mihail Celularie a întrunit un Sinod în biserica Sfânta Sofia şi a rostit anatema asupra cardinalului Humbert şi a întregului Apus. Prin cele două acte, s-a produs ruptura între Biserica lui Hristos şi apusenii eretici, numită marea schismă, care durează până în zilele noastre. Analizând acest eveniment dureros, putem formula învăţămintele de rigoare:

1.Erezia precede schisma. De prin anul 589, papistaşii au introdus în Simbolul de Credinţă niceo-constantinopolitan adaosul eretic Filioque, afirmând că Duhul Sfânt purcede şi de la Fiul, contrar învăţăturii dată nouă de Însuşi Mântuitorul Hristos (Ioan 15, 26). Între momentul introducerii ecestei erezii în Crez şi marea schismă din 1054, s-au scurs 465 de ani. Nerenunţând la erezie în niciun chip, apusenii au făcut schisma inevitabilă.

2.Odată separaţi de Biserica lui Hristos, papistaşii au încetat să mai fie Biserică, deoarece există o incompatibilitate de neînlăturat între Biserică de o parte, erezie şi schismă de cealaltă parte.

3.În pofida acestei grele pierderi, Sfânta Biserică şi-a continuat existenţa şi opera de propovăduire a Evangheliei lui Hristos la toate neamurile. **,,Despărţirea n-a atins unitatea Bisericii, pentru că această unitate nu se poate destrăma niciodată, oricare ar fi numărul şi calitatea ereticilor care se smulg de la sânul Bisericii. Ereziile şi schismele, oricât de multe şi de mari, nu pot împărţi Biserica, pentru că ea stă strâns unită cu Capul ei, care este Iisus Hristos. Unitatea Bisericii este mai presus de fire şi ea nu poate fi zdruncinată de nimeni''** (Învăţătura de Credinţă Creştină Ortodoxă, Bucureşti, 1952, p. 165).

4.Ereticii schismatici apuseni şi-au continuat existenţa istorică având pretenţia absurdă că ei ar fi Biserica, avându-l cap pe papa, nu pe Hristos. De-a lungul timpului ereziile lor s-au înmulţit, zădărnicind mântuirea tuturor celor ce stau sub ascultarea necondiţionată a papilor. Zadarnic şi nejustificat au ridicat anatemele patriarhul Atenagora şi papa Paul al VI-lea în 1965, schisma persistă şi nu există altă cale de unire decât revenirea ereticilor schismatici de toate felurile la Dreapta Credinţă.

5.Anatema rostită cu dreptate de Sinod în 1054, deşi dureroasă, şi-a arătat roadele prin aceea că boala ereziei a fost îndepărtată din trupul tainic al Bisericii.

6.Anatema nedreaptă pronunţată de cardinalul Humbert s-a întors împotriva lor, căci până astăzi Apusul petrece în rătăcire.

7. Schisma naşte schismă. Comunitatea eretică papistaşă a fost sfâşiată de numeroase sciziuni, provocate în cea, mai mare parte, de reformatori. Din comunităţile protestante rezultate din reformă s-au desprins numeroase grupuri, sectele de azi, care nici ele nu încetează a se diviza.

8. Creştinismul autentic se află exclusiv între hotarele Bisercii Ortodoxe. Impropriu se spune că sectele şi denominaţiunile celelalte sunt creştine. În fapt, sunt necreştine şi anticreştine. Faptul că adepţii lor cred în Iisus Hristos, nu este determinant în a se defini creştini. **Determinant este a crede drept.** Dreapta Credinţă în Mântuitorul lumii, trăită în Ortodoxie, deschide omenirii calea spre Împărăţia lui Dumnezeu.

Concluzii

Cele relatate mai sus ne sunt necesare pentru a desluşi şi a înţelege vremurile grele pe care le străbate Biserica lui Hristos. Mă refer aici la introducerea ereziilor ecumeniste în Biserică prin sinodul tâlhăresc din Creta, urmată de schisma ce se prefigurează după actul nesăbuit al pseudo-patriarhului Bartolomeu de a acorda autocefalia unor facţiuni schismatice din Ucraina. De va fi voia lui Dumnezeu, voi scrie şi despre acestea.